

Šťastnú cestu

Šťastnú cestu!

Bolo krásne pondelkové ráno bez meškania autobusu. Autobus zastal na zastávke a dvere sa otvorili. Kopa malých detí vystúpila vzadu. Isto idú do školy, myslel som si. Predtým, ako som nastúpil, pustil som starú paniu dopredu. Keď som konečne ja nastúpil, čakala ma tam známa tvár. Tvár pána, ktorý ma vozil do školy každé ráno už 6 rokov, Jozef.

"Dobré ráno," pozdravil som sa mu. Položil som kartičku na skener a ani som nemusel povedať, kde idem, lebo on to už vedel. Zasmial som sa, odtrhol som lístok a išiel som si sadnúť.

Autobus sa pohol na nasledujúcu zastávku. Pozeral som sa von oknom a uvidel som dve osoby. Prvá osoba mala oblečené modré rifle, biely pulóver, vans topánky, čiernu čiapku a podľa postavy tela to bolo dievča. Čiapka jej skrývala vlasy, tak som nevedel na prvý pohľad určiť, či je to chlapec alebo dievča. Druhá osoba bola vyššia ako prvá, nosila šiltovku, červeno-čierno kockovanú košeľu a čierne tepláky. V tomto prípade som okamžite vedel, že je to chlapec. Hlavne podľa výšky a postavy, ale hlavne od fúzov.

Dievčina si sadla za mňa a chlap si sadol za ňu. Bolo mi to čudné, celý autobus bol prázdny a oni si vybrali také špecifické miesta. Myslel som si, že to premýšľam a realita je úplne iná. Hlavu som si oprel o sklo a pozeral som sa na vonkajší terén, kým autobus šiel ďalej po ceste.

Po niekoľkých minútach sa dievča za mnou ozve:

"Hej, Peter," povedala ticho, "je všetko pripravené?"

Nevedel som, na čo myslí, ale aspoň som sa dozvedel meno chlapca. Rozhodol som sa počúvať ďalej. Peter iba ticho poznamenal:

"Pravdaže, ten čávo je tam pripútaný pevne. Síce, takto som to nechcel urobiť, no nechcel spolupracovať."

Trošku som spanikáril z toho, čo som počul. Toľko veľa otázok mi napadalo. O čom hovoria? Je všetko v poriadku? Prečo je niekto pripútaný? Čo budú s ním robiť? Musím sa dozvedieť viac! Po niekoľkých minútach bolo iba rádiové ticho. Nikto nenastúpil. Cítil som, ako keby sa čas spomaľoval. "Toto nie je možné," povedal som si v hlave.

Zostávajúci čas pred mojou záchranou z tejto situácie, v tomto prípade zastávka kde vystupujem, som strávil v úplnom tichu. Srdce mi búchalo rýchlo a strašne som sa potil. Tá stará pani z prvej zastávky už vystúpila. Zostali sme iba traja. V hlave mám myšlienky masového vraha, ako si predstavujem, čo s tou osobou budú robiť. Zrazu autobus zastane. Prebudím sa z predstavovania a vidím, ako sa dievča postaví.

"Tam sa stretneme, Peter" povedala a usmiala sa na Petra. Dievča onedlho vystúpilo a dvere sa zatvorili. Ide sa ďalej, v autobuse je stále ticho. Po krátkom čase sa konečne dostane bus na moju zastávku. Rýchlo som sa postavil a išiel k predným dverám.

"Dovidenia," povedal som trochu vystrašený. Šofér kývol hlavou a vystúpil som. Uľavilo sa mi. Pozrel som sa napravo a tam bol "Peter". Zamrzol som na chvíľku. Prečo vystúpil tu? Čo tu robí? Dvere sa zatvárajú. Odchádza autobus, odchádza autobus. Na zastávke stojím len ja a "vrah". Len ja a vrah, to sú moje horory na papieri. Peter išiel preč bez žiadneho slova. Pozeral som sa, bez slov, ako šliape preč. "Musím za ním ísť.. Musím sa dozvedieť viac," povedal som si ticho. Pomalým, ale istým tempom som išiel za ním. Prešli sme polovičku mesta, kým sme sa dostali k jednému hotelu. Peter vošiel a ja sa pozerám z dverí.

Peter sa prihovoril jednej osobe: "Kľúč od izby E-911 si prosím." Osoba mu podala kľúč a Peter išiel k izbe E-911. Prenasledoval som ho z diaľky. Keď sa dostal k dverám izby, otvoril ich, ale dakto ho volal z vedľajšej izby. Peter vošiel do izby E-912, kým ja som vstúpil do izby E-911. Tma bola, nevidel som nič. Dvere sa za mnou zavreli. Zľakol som sa, ale pokračoval ďalej. Zrazu som uvidel svetlo, ktoré svietilo na pripútanú osobu k stene. Rýchlo som tam zabehol a spýtal som sa ho: "Pane, počujete ma?" Bola to moja posledná otázka. Chytil som mu ruku a tvár. Zbledol som, tá osoba je bezživotný manekýn. Zamrzol som. V šoku som povedal tieto slová: "Padol som do ich pasce. Ja som na rade," povedal som s bledou tvárou.

Svetlá sa zapnú. Ja sa postavím, zatvorím si oči a pomaly sa otočím. Akceptoval som svoju smrť. Nič neviem proti nim urobiť. Otvorím oči a vidím skupinu ľudí. Zrazu zakričia: "Všetko najlepšie k narodeninám!" Zamrzol som. "Č-Čo sa deje?" Spýtal som sa v otrasnom stave. "Nepamätáš sa," ozval sa jeden z nich, "dnes máš narodeniny!" Náhle mi došlo, je osemnásteho júna!? Slzy sa mi zjavili v očiach a veľký úsmev sa mi objavil na tvári. Nechápal som, čo sa deje. Ale nezaujímalo ma to. Kamaráti ma objali a odniesli k torte. "Doboška.." ozval som sa. Sfúkol som sviečky a ihneď začali krájať tortu a otvárať šampanské. Utreľ som si slzy a zasmial som sa. Celý deň aj večer sme oslavovali. Ako sme sa sem dostali? Z autobusu do hotelovej izby? Moji priatelia využili moju zvedavosť a záľubu v riešení záhad, naletel som im.

Vystrašili ma poriadne, ale som schopný im odpustiť.